

## Az ige által Istennel találkoztak

Felkészült csapatok a Nagykágyán rendezett egyházkerületi bibliaismereti vetélkedőn

Tizedik alkalommal szerveztek bibliavetélkedőt kilenc református egyházmegye fiataljainak részvételével. Ezúttal Nagykágya adott otthont a rendezvénynek.

Már kora reggel szorgoskodtak a gyülekezetnél segédkezők, kávéval, üdítővel, süteménnyel várták az érkezőket. A hosszú út után jól esett egy kicsit felfrissülni, falatozni, hiszen nemcsak a környékről, de távolabbi megyékből is érkeztek a vetélkedő kerületi döntőjére. A Királyhágómelléki Református Egyházkerület novemberben tizedszerre szervezte meg a fiatalok bibliaismereti megmérettetését. A döntőt megelőzően az egyházkerülethez tartozó kilenc egyházmegyében előselejtezőt tartottak. Az első helyezett csapatok vehettek részt a Nagykágyán megtartott döntőn. Mindegyik csoport négy tagból állt, a kilenc egyházmegye képviselőiben érkeztek mellett az előző évi győztesek, vagyis a magyarkéci is részt vehettek a vetélkedőn. A helyszín kiválasztása felajánlás alapján történik, ezúttal a nagykágyai egyházközség lépett, Bán Alpár lelkipásztoruk – aki az érmelléki egyházmegye ifjúsági



A helyes válaszokon gondolkodnak a magyarkéciak

előadója is – paptársainak javaslata alapján a kérdéseket állította össze. Ötven kérdésre kellett helyes választ adniuk a csapatoknak. Az versenyizgalom leküzdésére a magyarkéci gyülekezet Élő kövek ifjúsági együttese modern egyházi énekekkel szolgált. Csúry István püspök tartott áhítatot Eszter könyvből vett ige alapján, amely a purimról (zsidó ünnep) szólt. Mint mondta, az ige örök, ezért ma is érvényes üzenete van. A kérdés csak az, hogy tudunk-e ünnepelni, letudjuk-e

vetni a nagypénteken magunkra öltött lelki gyászruhát, és háláadással örvendezni a mindenkori Húsvétnek? A világ öröme mulandó, tárgyokban, a testnek szolgálva keresi az ünneplés értelmét. Ezzel szemben a keresztyének ünneplése Istentől kapott öröm, ajándék. Ez a bibliaismereti vetélkedő is ünnep kell legyen minden résztvevő számára, függetlenül attól, hogy ki hányadik helyen végez, hisz az ige által Istennel találkoztok – fogalmazott a püspök.



Énekel az Élő kövek együttes – előtérben Bán Alpár tiszteletes

Miközben a templom padsorai között a csapatok a feltett kérdések megválaszolásával bíbelődtek, addig szorgos asszonyok a gyülekezeti konyhán a finom ebédet készítették. Délutánra a válaszok kiértékelése, valamint az eredményhirdetés maradt. Az első helyezett az elmúlt évhez hasonlóan az érmelléki egyházmegyéből került ki. Az elérhető legmagasabb pontszám 93,6 százalékát és egyben a győzelmet a szalaci négyes szerezte meg. Bán Alpár házigazda lelkipásztor

úgy értékelte, hogy az ötven százalékos teljesítményt nyújtók már alapos felkészültséggel rendelkeznek. Ennek alapján elmondható, hogy mindegyik csapat elfogadható felkészültségről tett tanúbizonyságot, hisz a legutolsó helyezett 54,77 százalékos eredményt produkált. A „szigorú” kérdések melletti játékos vetélkedőn elért eredményük alapján a szilágysomlyói egyházmegyét képviselő szilágyperceseniek különdíjra lettek érdemesítve. **D. Mészáros Elek**

## Luther Márton-szobrot avattak Érköbölkúton

A reformáció elindítójának Szabó István által kifaragott emlékjelét a református és az evangélikus egyház közreműködésével Rákóczi Lajos tanár, helytörténész ötlete alapján és támogatása révén avatták fel a falu templomkertjében.

Havazást sejtető csípős hideg reggelre ébredtek az érköbölkútiak. Évszázados gesztenyefák levélzónyegét terítették a templomkert köré. Vörösesbarna mintázat alól zöld fűszálak „kardoskodtak”, miközben libbenésnyi szellőcskék kergetőztek a torony körül bim-bam párnázta csendben. Aztán a ködpajzs magasra szökken, élesebben csengett a harangszó, szíveket érintve hangzott a „gyertek-gyertek” rejtjeles mennyei üzenet.

A reformáció emlékűnnepe gyűltek az imádkozó lelkületűek, ugyanakkor hátalatt szívvel adózni a nagy előd, a tiszta hitre vágyó, 470 éve elhunyt Luther Márton emléke előtt. Az utódok ezúttal szoborba farag-

va jelenítették meg a nagy prédikátort, mostantól Érköbölkúton látható az ország eddig egyetlen egészalakos Luther-szobra. A szoboravatásra küldött üzenetében Adorján Dezső Zoltán kolozsvári evangélikus püspök ekként fogalmazott: „Luther az evangélikusoké, Kálvin a reformátusoké, gondolják sokan. Ez azonban nem igaz, hisz mindegyik reformátor eszköz volt Isten kezében, lámpás, hogy az elburjánzott rituálék, elfajult vallásos megkötések útvesztőiből kivezessék koruk embereit. Minden felekezeti sokféleség ellenére egy igaz Anyaszentegyház van, mégpedig a Krisztus egyháza.”

Folytatás a 2. oldalon

## Harmadik díjat nyertek a PADIF-on a NagyszakSzínTár diákszínjátsoi

Országos elismertségre tettek szert a Nagykágyai 1-es Számú Technológiai Líceum amatőr színjátso diákjai, miután a Partiumi Diákszínjátso Fesztiválon (PADIF) harmadik díjat nyertek.

A NagyszakSzínTár elnevezésű csoportba tömörült diákok évek hosszú során eddig csak saját maguk szórakoztatására léptek a színpadra iskolai

rendezvények keretében. A 2016–2017-es tanévi változást hozott számukra. Nemcsak a felújított iskolára gondolunk ez esetben, hanem a színjátso csoport tevékenységére is.



Diákszínjátsoink a Lopótök, avagy a Mari nem olyan szereplőként

A csoportot vezető magyartanárunk értesült a Partiumi Diákszínjátso Fesztivál országos szintű amatőr diákszínjátso versenyről, melyre benevezte a maroknyi csapatot.

Az országos szakaszt első körben megyei selejtező előzte meg, ami október 21-én rendeztek meg a nagyváradi Ady Endre Elméleti Líceumban. Itt három középiskola amatőr színjátso csoportja mérte össze tehetségét, színpadi tudását, a házigazdákön kívül a Szent László Római Katolikus Iskolaközpont, valamint a vidéki iskolák sorából a nagykágyai szakközépiskola.

Folytatás a 2. oldalon

# Luther-szobrot avattak

## Karácsonyváró



Megtelt ünneplökkel az istenbáza, kórusok éneke zengett

### Folytatás a 1. oldalról

Csúry István, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület püspöke szolgatársához hasonlóan szeretetteljes üdvözlését küldte az eseményen résztvevőknek, a nagy elődök példamutató hitét és elszántságát jelölve meg kövendő példaként.

Az eseménysor a templomban kezdődött, ahol dr. Blázy Árpád budapesti evangélikus lelkész, egyháztörténész közvetítette az ige üzenetét. Az *Apostolok cselekedeteiből* vett alap gondolat – az etióp kincstárnok megtérésének történetén keresztül – mána szóló üzenetté lett kibontva. Mert az Istent keresők ma is közöttünk járnak, csendben, vagy belső vívódások közepette kutatják problémáikra a megoldást. A mennyei Atya semmit sem változott, aho-

gyan Luthert is „megszólította” viharban, akként cselekszik ma is.

Ledán István, a helyi gyülekezet lelkipásztora elmondta, hogy bár a reformáció hajnalán nem volt Facebook, mégis a wittenbergi templomra kifüggesztett üzenetet sokan megosztották, rekordidő alatt egész Európa vette az angylaszárnyon suhanó hírt.

Mátyás Attila nagyváradi evangélikus lelkipásztor *Partium reformációja* címmel tartott részletekbe menő egyháztörténelmi előadást. Az „új” hit megerősödésének időszakát vázolta, mely a térségben 1514 és 1557 között zajlott. E négy évtized alatt hullámvölgy volt a reformáció tanainak fogadtatása, az egyházi-világi vezetők különbözőképpen viszonyultak hozzá. Volt, hogy tűzzel-vassal irtották a hitszónokokat és köve-

tőiket, míg más esetben az egyház irányítói is felismerték a változtatás szükségességét, a sallangmentes tiszta igének előtérbe állítását.

A belső térben zajló ünnepségen a Szalacsi Örökzöld Asszonykórus mellett a Székelyhídi Férfikórus is fellépett, majd pedig szavalatok következtek. Az apró gyermekekből álló furulyacsoport tagjai is méltán elismerést érdemeltek, felkészítőjükkel, Ledán Katalinnal együtt.

A szobor leleplezése előtt Rákóczi Lajos helytörténész, a szoborállítás ötletgazdája szólt a jelenlévőkhöz. Beszédében emlékeztetett: a magyar nép hajlamos arra, hogy csupán mártírhalál seinek állítson emléket. Ez részben érthető, hisz mártírokban bővelkedő nép vagyunk. Ellenben Luther Márton olyan „forradalmár” volt, aki életében megélhette eszméinek diadalát.

Lepelciből hideg mardosta az arckat, a Szabó István faragta alkotás is mintha cidrizett volna a rángatózó lepedőfehér vászon alatt. Épp idejében érkeztek a gyülekezett asszonyai a forró teával, cukorral hintett fánkkal, hisz a lélekmelengető szavak mellett elkelt némi testmelegítő is.

Távolról és közelről érkezett hagyományörzők díszes ruhában álltak sorfalat, miközben Rákóczi Lajos és Mátyás Attila leleplezték a szobrot.

Reményeink szerint Luther nem sokáig lesz magányos az érköbölküti templomkertben, ugyanis a szoborállítás ötletgazdája már fontolgatja a reformátor hittársa, Kálvin János alakjának fábaálmódását.

D. Mészáros Elek



Az alkotás megálmódója buszárdiszőrséggel a Luther-szobor mellett

## Harmadik díjat nyertek a diákszínjátósok

### Folytatás a 1. oldalról

A megyei szakasz zsűrije az első helyezést idén a nagykányai iskolának ítélte, akik továbbjutva október 28–29-én Bihar megyét képviselhették a PADIF országos szakaszán a középiskolások kategóriájában.

A döntőnek a szilágycsehi művelődési ház ad otthont már tizenhét éve. A fesztivált a színházkedvelő programvezető, Bodea György tanár nyitotta meg ünnepélyes keretek között. A kétnapos rendezvény első napján az V–VIII-as diákok, majd a második napon a IX–XII-es tanulók mutathatták meg színvonalukat. A középiskolások kategóriájában az ország különböző pontjairól érkezett kilenc amatőr színjátós csoport versengett az első helyért. A mélyen tisztelt zsűri valóban színesebbnél színesebb, látványvilágban gazdag

darabokat tekinthetett meg, melyek műfajilag is eltértek egymástól. A verseny végeztével, amíg a döntés megszületett, addig is a sárospataki és a békéscsabai diákszínjátós csoportok vendéglőadásait tekinthettek meg a jelenlévők kapcsolódásként. Az idei PADIF országos szakaszán az előkelő harmadik díjat nyerte el a nagykányai NagySzakSzínTár színjátós csoportja, akik Kéri Ferenctől a *Lopótök, avagy a Mari nem olyan* című pajzán népi komédiával léptek színpadra.

Méltán lehet büszke a nagykányai intézmény azokra a XI. A osztályos diákokra, akik időt és energiát nem kímélve léptek elő a nagyvilág színpadán, s arattak sikert, ezzel öregbítve iskolájuk hírnevét. Gratulálunk nekik, és lám az áldozatos munka meghozta a gyümölcsét!

Sas Enikő

Lépteim megnyújtom, nem nézek se jobbra, se balra, csak megyek. Fizikai valómat megelőzve gondolatban már otthon teszek-veszek, pedig fáradt vagyok, húzós napok állnak mögöttem, alig várom, hogy hazaérjek. Mindnyájan így vagyunk ezzel, ló-tunk-futunk, tesszük a dolgunk és mindig találunk valami **várni-valót**.

Várjuk a gyermeket az iskolából. Várjuk, a szombatot. Várjuk a nagy Őt. Várjuk a vakációt. Várjuk a jó időt. Vágyakozva várjuk a szerelmet, s várjuk a Karácsonyt, a szeretet ünnepét, Jézus születését. Ezen várakozásunknak időben nagyon pontosan körülhatárolt keretei vannak, december 25-e előtti negyedik vasárnap kezdődik, és négy hétig tart: advent.

A múltban a keresztények negyven napig szigorú böjttel és minden hajnalban szentmisével készültek az **eljövetelre**, Jézus visszajövetelére. Reménykedve vártak: „*Most biztosan eljön!*” Mi gyertyát gyújtunk az adventi koszorún, minden vasárnap egyet, hipp-hopp, már itt is nyakunkon a Karácsony, amit kicsi gyermekeink várva várnak, mert az angyal vagy a Télapó ajándékot hoz. Mosolyogva olvasom varázsviláguk tisztaságából fakadó válaszukat a kérdésre, hogy számukra mit jelent karácsony: „*A napkeleti bölcsek aranyat, tömjént és mirhát vittek a kisbábnak. Semmilyen igazi ajándékot nem kapott, nagyon sajnálom őt.*” Vagy: „*a bárom király ajándékot vitt a kis Jézusnak karácsonykor. Szerintem jobban örült volna egy fakardnak.*”

Mi, felnőttek tudjuk, hogy karácsonykor „*az Ige testé lett*” (János evangéliuma 1,14). Évszázadok óta meséljük gyermekeinknek a napkeleti bölcsek történetét, innen az ajándékozás szokása. A háromkirályok meglátják a betlehemi csillagot, „*és mikor meglátták (...) igen nagy örömmel örvendezének*” (Máté evangéliuma 2,10), és elindulnak irányába.

Ez évben november 27-e advent első vasárnapja, az a nap, amikor elindulunk **csodát** látni. Adventi koszorúnk ott díszleg az asztalon, első gyertyájának fénye világít. Fenyőágakból fonott. Igazi öröm gyermekeinknek, amikor velük együtt készítjük el. Kell hozzá kis kézügyesség, kreativitás, pár fenyőág, négy gyertya, pár toboz és száraz termés.

Az első adventi koszorút állítólag egy evangélikus lelkész készítette, valamikor a XIX. század derekán. 28 gyertya volt rajta, a négy fehéret a vasárnapokat a többi, piros színű, a hétköznapokat jelképezte. Mindennap eggyel több gyertyát gyújtottak meg, karácsonykor mind a 28 világot. Ezen a ponton ér össze a régi kelta Yule ünnep a keresztény Karácsonnyal. A kör bezárul (yule jelentése kör) és a további forgó idő kerekén újra diadalmasodik a fény.

Koszorúnk második gyertyáját idén Szent Borbála napján, december 4-én gyújtjuk meg. Ezen a napon a nőknek tilos munkát végezni, nem szabad fonnai, szőni még söprögetni sem, nehogy kispörjék a szerencsét a házból. Gyermekeink már kérdezik, mikor jön a Mikulás, és kíváncsian várják, mit találnak az ablakba kitett, gondosan kisuvikszolt bakancsban, csizmában.

Koszorúnk harmadik gyertyája is lángra kap december 11-én, ezüstvasárnap. Ma már nem faragunk Luca széket, de ha egy lány arra kíváncsi, ki lesz a férje, Luca napján (december 13-án) főzhet tizenkét gombócot, mindegyikbe egy-egy fiúnevet rejtve. Amelyik gombóc legelőször jön a víz színére, abban lesz a jövődöbelje neve.

Aranyvasárnap december 18-a, az adventi koszorúnk teljes pompájában fénylik. Ha ügyesek vagyunk – s miért ne lennénk azok? – a szekrény mélyén ott lapulnak a gondosan becsomagolt ajándékok. Már csak egy kicsit kell várnunk és megtörténik a csoda. Minden évben, újra és újra felcsendül a *Csendes éj*, körülöttünk szeretteink, szívünk meglelik hálával, haza értünk.

Míg végig járjuk ezt a négy hetes utat, adventtől karácsonyig, sokszor úgy mint Kosztolányi Dezső embere, aki „*... futott, telefonált, és szőtte álmát, mint színes fonált*”. Próbáljunk néha megállni. Próbáljunk időt szánni arra, hogy gyermekszemmel rácsodálkozzunk e színes fonálra. Próbáljunk úgy végigjárni ezt az utat, mint a bibliai bölcsek: örömmel.

Áldott adventet mindenkinek.

R. J. Cs.

# „Feleltetett” igazgatók

Versenyvizsgával foglalják el újra helyüket a tanintézmények vezetői

2008 óta nem szerveztek versenyvizgát a tanintézmények vezetői számára, az elmúlt időszakban a megyei tanfelügyelőségek maximum egyéves időtartamra nevezték ki a vezetőket. Ez létbizonytalanságot teremtett az iskolák vezetésében, többek között ez volt az oka annak, hogy a székelyhídi Petőfi Sándor

Elméleti Líceum élén állandó személycserék történtek.

Ezzel a gyakorlattal szakított a Cioloş-kormány, így a tanügyminisztérium országos versenyvizgát szervezett az iskolaigazgatói állások betöltésére az elkövetkezendő négy évre. A többlépcsős vizsgák október 12. és november 17. között zajlottak.

Ecsedi Ferenc, a Petőfi-liceum igazgatója elmondta, a versenyvizsga módszertana szeptember 12-én jelent meg, az egyik buktatón rögtön az volt, hogy október 2-ig kellett tölteni a jelentkező portfólióját, ami kizáró jellegű volt. A vizsga másik érzékeny pontja a meghatározott könyvészet volt.

A sebtében összeállított bibliográfia csupán három könyvet tartalmazott, de ezek kiválasztása igen érdekesen sikerült, hiszen egy száraz statisztikai mű mellett található két szakmai anyagból állt – John Hattie és Tony Bush kutatók angolszász tanúggal kapcsolatos könyvei. Ezekben a fent említett tanügyi területre vonatkozó vezetési menedzsmenttel kapcsolatos véleményüket taglalják.

A megyei intézményvezetőkhez hasonlóan a székelyhídi iskolaigazgatók is többször rávilágítottak: az önéletrajz értékelési módozata, a felkészülési időszak rövid volta és a tulajdonképpeni vizsgák megszervezési módozata is kifogásolható volt.

A környékbeli iskolák és a megyei magyar igazgatók közül is sokan estek ki a többszörös rostálás alkalmából, hiszen volt, ahol a jelenlegi vezető nem felelt meg a követelményeknek, vagy senki nem pályázott a tisztiségre. Más esetben az idő szűkössége miatt a világhálóra feltöltött irathalmok lettek elégtelenek, és ez vezetett a kizáráshoz.

Ezek után következett a háromrészes, kétfordulós vizsga. Az október 12-i írásbeli vizsgán meglepetésre a könyvészet mellett nagyobb részben intelligenciateszt-szerű, bonyolult mértani ábrák forgatását igénylő feladatokat kaptak a jelentkezők. Ezen a vizsgán is sokan kiestek megyei szinten.

Az október 17. és november 7. között lezajló szóbeli vizsgák két részből álltak, míg az elsőt a jelentkezéskor internetre feltöltött önéletrajzot pontozták, addig a másodikban a jelöltet interjúszerűen kérdezték ki a saját iskolája fejlesztési tervével, stratégiájával és egy-egy konkrét cselekvési tervvel kapcsolatban. Itt is előfordult olyan nap, mikor a tíz jelentkező közül csupán ötnek sikerült vennie az akadályt.

A Székelyhídhöz tartozó tanintézmények vezetői október 27-én vettek részt a szóbeli vizsgákon. Az értékelésért egy külön bizottság felelt, amelynek tagjai a tanfelügyelőség által delegált tag mellett a polgármesteri hivatalok és az iskolák saját vezetőtanácsának tagjai közül kerültek ki. Megfigyelő jelleggel a szülők, a diákok és a szakszervezetek képviselői is jelen lehettek.

A fentebb felsorolt többszörös rosta ellenére, a beiratkozott jelentkezőink – Ecsedi Ferenc igazgató, valamint Gherman Olimpia és Kozma Sándor aligazgatók a Petőfi-liceumból, Karancsi Béla igazgató és helyettese, Ostroveanu Ágota a Nagykovácsai 1-es Számú Technológiai Líceumból és Mocsár László a hegyközségi Toldy Általános Iskola vezetője – is sikeresen teljesítettek. Mindannyian négyéves kinevezést nyertek tisztségükre.

Cservid Levente

jegyzet

## Helyzetek és helyezkedők

*Az ügyeskedők világában a könnyű pénzszerzés gyakran nagy haszonnal kecsegtet. Kelet-Európában, ezen belül a Balkánon különösképpen burjánzik a zavarosban halászás. Sokáig a vén kontinens nyugati részére úgy tekintettünk, mintha ott már megvalósult volna a tökéletes állam, ahol a demokrácia, a tisztesség dívik, a korrupciónak, a szélbámosságoknak még a nyomait is felszámolták. Azóta bölcsebbé lettünk, ma már biztos kijelenthető, hogy ahol ember él, ott a törvénytelenesség is megfog.*

*Tájainkon azoknak, akik jól belelátanak a világ történéseibe, vagy akik maguk igazgatóik a dolgok menetét, még könnyebben hozzájutnak a potyapénzhez, a vagyon és a birtok növelése rutinnak számít. Hallottuk bírt miként vásároltak fel potom összegekért olyan nagyvárosi kültereket, ahol csak „dudva” termett, majd, mit ad Isten, egy csettintésnyire átminősítették az ominózus területet, ami házbelieknek kiparcellázva fiatal az eurómilliókat.*

*Olyan eset is forog közzsájon, hogy a villanegyedekben építkező milliárdos uraimék utcáit egykettőre leaszfaltozzák, teljes a közművesítés, miközben a még mindig többnyire magyarok lakta peremterületeken harmadrangú falusi idill leledzik évszázadok óta.*

*Más. A múlt század vége felé ránk szakadt demokrácia megbotolta a régi, antik műtárgyak, bútorok iránti keresletet. A nagymamák fészerben, padláson porosodó bútorait aprópénzért megvásárolták az ügyeskedők, majd némi felújítás után komoly összegekért eladták jobbra nyugati idők után elfogtak az értékes portékák, és ekkor jött a megmentő ötlet: régi épületeket aprópénzért megvásárolni! Adottá vált a több száz éves, avított alapanyag, már csak néhány jó kezű asztalosmester kellett, és vagon számra gyárthatták a minőségi hamisítványt. A külföldi vásárló meg nagyítóval vizsgálhatta a bútorát szabott gerendákat, hisz azok úgy megvoltak kétszáz évesek, mint a ma született gyermek egy napos.*

*Azon kevésbé siránkozok, hogy a pénzes vásárlót illetően módon átverték (sajnos annyira erős a korszalem, hogy egyre inkább immunissá válunk, és bajlamosak vagyunk apró simlizésnek, netán üzleti bűzásnak tekinteni azt, ami egyszerűen lopás!), sokkal jobban aggaszt az, hogy esetenként a magyar jelenlét évszázados, épített örökségét pusztítják, tüntetik el.*

D. Mészáros Elek

## A nagy beruházások mellett kisebb fejlesztések is folynak

A Székelyhídhöz tartozó falvakban is serénykednek az önkormányzat munkatársai

fotók: Balogh Tibor

Szorgalmasan tevékenykedett a város, és a hozzá tartozó falvak javításra szoruló területein az elmúlt hetekben is a székelyhídi önkormányzat. Balogh Tibor cégvezető kérdésünkre elmondta, milyen munkálatok zajlottak az elmúlt időszakban. Jelentős javításon esett át a Petőfi Sándor utcai iskolaépület padlástere. A városvezetés cégének munkatársai kicserélték a szigetelést, párazáró fóliát helyeztek el, illetve kijavították a korhadat gerendázatot. Emellett új betonhidat öntöttek Érköbölkúton, amit biztonságos korláttal és egy támasztó gerendával is ellátták. Ezenkívül egy új kishidat is készítettek egy esővíz elvezető árok fölé. Az utóbbi időben elég rossz állapotba került a Munkásklub alatti edzőterem, ezért az önkormányzat annak felújítása mellett döntött. Az újravakolási és a festési munkálatok már 80%-ban elkészültek. A Munkásklub nagytermének belső

festésén már túl is vannak a kivitelezők. Nemrégiben fejeződött be az érköbölkúti óvoda épületének külső felújítása. A székelyhídi tanács munkatársai eltávolították a felpukkadt vakolatot, majd szigetelő hungarocell réteggel vonták be a falakat. Végül a frissen vakolt homlokzatot lefestették.

Jól halad a munka és hamarosan több utcában is elkészül a járda Csokalyon. Az ott dolgozók megtisztították és elegyengették a terepet, majd elkészítették a keretet a járdaöntéshez. A keretbe először kavicságy kerül, majd erre betont öntenek. A faluban a tervek szerint 477 négyzetméter járda épül. A munkálatok során már meglévő járdákat is felújítanak, az időjárás függvényében a munka továbbfolytatódik. A kivitelezés okozta esetleges kellemetlenségek miatt kéri a lakosság szíves türelmét és megértését.

Er hangja



Akár egy tankot is elbírna a betonhid Érköbölkúton



Az érköbölkúti iskola megszépült az új tanúvre



A latyakos idő beköszöntére elkészült a járda Csokalyon

## Orcátlan népség!

Én önmagammal vívom harcomat, az elenséget nem méltatom tusakodásra. Gyalázatosan felemelt mihaszna, el akar gáncsolni, pedig mindent nekem köszönhet! Most is én vagyok az önpecsét-nők, mint akkor. Vegyük tudomásul, nem csak ő körített ostoba szólamokkal, cefet lebenyekre hivatkozva. Tudna is ő mást mondani!

Tény, hogy jobb helyet talált a végzetes játéknak, mint amit magam jelöltem ki, néhány jeles társam tanácsára. Mit képzel? Tán csak nem azt, hogy rendelkezik életem felett, s a magáéval? Kiút csak a személyem megjelölte helyről vezetett egy csendesebb dicsőségbe. Így, a legfőbb bűne – még magamnak sem mondom mást, mint következetes előéletemben – magam, s ez által a nép bitóra juttatása. Ugyan mit számít az a néhány tízezer, hátramaradt akasztani való? Parancsot szegve, vesztesek alantas sorsára juttatott! Hiába ez a sok pecsételt, szép szavú okirat, innen marakodó, s velem együtt élni akaró urak közül? Gyalázatos bitang, kinél mocskabbat hátán nem hordott a föld! Hóhérvá lón saját hazájának, ágrólszakadt pórfi, pór.

Most leginkább asszonyom s gyermekeim aggasztanak. Sorsukon változtatnom kell, hogy egy oktalan, az örültséggel határos gögségű személy, rossz kombinátor, de jó marionett kezébe helyezem családom tagjait.

Mit változtat engedelmissége? Hivatkozott rá, de engem nem hatott meg! Maradnia kellett volna azon a tanácson, és befolyásolni embereit, nem gyáva fejfel hagyni őket parancsnok nélkül dönteni.

Hát legyen ő a legsötétebb ármány, mert jellemében olyat tett, amit én sosem mertem volna, és ezt nem vagyok hajlandó megbocsátani! Örök kötelesség mindennemű vezetőt – a legfelsőt – támogatni, és szabadulásra egyengetni útját. Holmi hitvány gyalogok akár tengernyi beáldozása árán is. Nem várhatja el tőlem senki, hogy ilyen vigéc főleg nem, hogy azon pribékek martalékaul nyúzas-

sam meg magam, a „fókolomposnak” kijáró díj, ami rájuk vár.

Kötelességszegésből átruháztam minden ilyen-olyan bőséget rá, de ugye nem fogja ezt komolyan venni sem jelen, sem utókor. A taktikai útvonulat mégiscsak jogomban van – az összes legfőbb kollégával titokban tartva – magam megszabni.

Nem folytathatom előző életem, de úgy viselkedem minden létező irányban! A kis sovány királytalanságra vágyó sem vetemedett életét többre tartani enyémmel. Ám az engem eláruló, mégsem lehet legbelül áruló, mert engedelmeskedett... Ezerszer jobban, mint kik most itt hemzsegnek, koncot keresve. Mégsem ők lesznek az árulók, nem így akarom! Nem is tehetném. Ad absurdum, önnön hősiességemet aknáznám alá. Hírnökök hozzák, hogy a legmagasabb szintekig osztogatják a halált, így nem marad más, mint az utókorok számtalanszor bebizonyítani, hogy áruló volt ő, a legmagasabb fokon. Különbem engem tesznek azzá...

Tisztázni kellene egyszer s mindenkorra, hogy soha nincs felelős, akármeddig keresik. Ki kell találni egyet! Demagóggal őszintén szembenézni nem szabad, legfeljebb a sötét szobák sötét szobáinak sötét szobáiban. Ott is csendben, becsukott szemmel, hogy biztos ne lássak.

Hiú volnék? Á, dehog, csak őszinte és alázatos, nem úgy, mint az a narcisztikus, zavaró, megkövezni való személyiség. Keserű drámám ez, őszinte felelősségtudatban cselekszem magam igazának, személyemnek, s nem utolsó sorban tűrhető minőségű hátralévő életem megalapozásául. Hiánycikk lett az igazság és a bátor szemtől szembe nézés... Soha senki fel ne merje hozni ellenem, hogy saját magam tettem azzá! Ha a hatalomátadás-

sal kapcsolatban nem teszem meg a lépéseket, elbizakodottnak nézhetnének, és a történelem tudománya, esetleg hátrányosan ítél meg!

Adott szavam mindig megtartom! Olyan sok mindenhez nem volt jogom... Kioktatni, hogy kinek mihez van joga, mit tehet, mit nem. Alávaló! A bitót elkerülendő, összeomlott formában is valamely családgyesítési formában, betonbiztossá szeretném tenni szerepemet. Legyen bár ő a legfőbb eszközőm!

– Papi, indulás befelé! Eleget sóderolt a vénségesen korhadt törzsu akácnak. Jöj-jön, segítünk! Józsikám, fogd meg túlról, lépés indulj!

– Hé, maguk ketten, kicsivel több hálát radiálhatnának megmentőjük irányába. Álljon arra az ülödeszkára! Egyenesedjen fel! Elsüllyedt már a hajó?

– Persze, főnök, egy hullám sem fodrozódik utána.

– Kapitány! Megértette? Főnökök a hivatalokban vannak. Nos, most, hogy ebbe az egy használható mentőcsónakba befogadtam magukat, sokukat, a tényál-lás a következő:

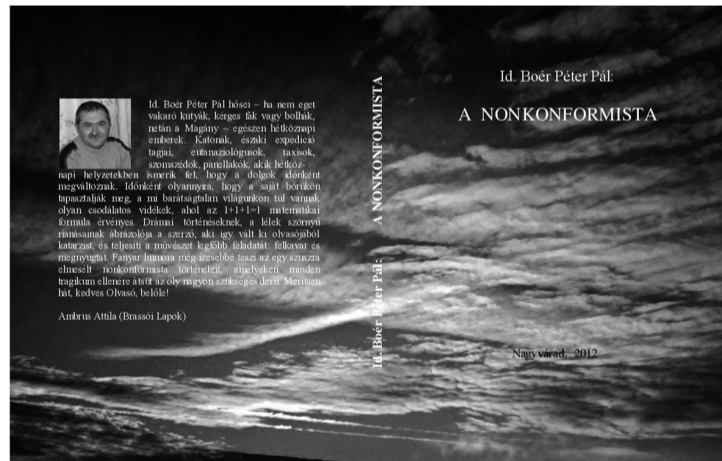
Mindenki az evezőkhöz! Húzzák, ahogy csak bírják a part irányába. Amint fölsejlik a föld, elsüllyesztjük a ladikot, hogy senki, még véletlenül se vethessen semmi alaptalant a szemünkre, és mindenki kiúszik utánam a partra. Ha netán valaki nem tud úszni, vessen magára. Őt majd név szerinti hőssé emelem!

– Mondja öreg, maga tud úszni? – kérdezte kettő közül az egyik.

– Miért tudnék, soha nem volt rá szükségem. Egyáltalán, hogy jön ide ez a kérdés? Orcátlan népség!

(Értük és helyettük)

id. Boér Péter Pál



## Rendületlen bátorság

Nem hebegett, már az is meghaladta az erejét. Félórán át nyitott szemmel bámulva az eget, horkolt, majd ugyanennyi ideig csukott szemmel. Ezt a jelenséget nevezik lassított pislogásnak. Nem tudom, általában bevett szokás-e szundikálás közben a szemnyitogatás...

Csak feküdt, és fordultában átölelte a lámpavasat, adott neki egy nagy puszit, majd emyedt fejkavarás tompított változata után, kibuggyant belőle egy „szere-ta a dobozost” hebegés is. Aztán lankadtan hátralógó kobakkal visszahanyatlott az útpadkára. A csatornafedőt párnának igazítva zengett a hang. Kívül a horkolás, benne a nagy fekete lyuk csendes semmije, amelyik szívességéből, átmenetileg a világegyetemen kívüli természetes vegetálásba segítette, saját maga keserítette elszúrt életéből.

Rozika, a csaplárné, emberbaráti szeretetből a mosogatólét egy kanállissal lejjebb lottyantotta be. A döcögő hanyattfekvőt régről ismerte, és bár gyűszűnyi vízbe ölte volna urát, ha követi példáját, magában mégis értékelte a bátorságot, amit ez az ember nap mint nap rendületlenül gyakorolt. Nem hártotta át a felelősséget, mint a gyengébb jellemű ama-

tőr iszogatók. Ezért a csendes, egykedvű, semmi örömet nem adó szórakozásért mindennap látható jegyekkel fizetett. Kék, zöld, lila és a szírvány minden színében pompázókkal.

Nem tudott spicces lenni, csak merevrészes. Ez az állapot hosszas gégefőmozgató küzdelem után következett csak be. Ilyenkor, az utolsó előtti erejével megírta saját halálos ítéletét. Mindig volt nála egy erre a célra előkészített hatalmas kartonlap, amit – hogy a várható áramszünet idején valahogy ki ne meneküljön a közeléből –, vastag rézdróttal akasztott nyakába. Két oldalt kilyuggatta a kartont, és utolsó erejével beletekerte a vastag drótot.

Elővigyázatos volt. Bár guszztustalan főnöke naphosszat kénye-kedve szerint lapította kockásra bakancsa talpával, de neje képtelen volt felfogni, hogy erre az egyébként nem túl jó, de fontos szórakozásra igenis szüksége van.

A kartonlapra minden nap újra és újra felírta: „Testvér, légy bárki, ha rám találsz és van idő, kérlek, cipelj haza. Eszedbe

ne jusson csengetni, pakolj le, mint egy zsákot a lábtörlőre, és akár valami mérgezett egér, menekülj, ha a nőm megjelene. A lalcímem itt olvasható. Bátor ember vagy, és előzékeny, köszönöm!”

Hogy, hogy nem, minden nap akadt egy jószívú, konfliktust elsimítani vágyó, akit emberünk neje – a megszokott időben – függöny mögötti ablaklezből, álca mögöl várt, hogy az efféle mocskokat, életre szóló emlékül, példás sodrófa-ke-negetésben részesítse, urastól.

Teljesen fölösleges volt odaírni a veszel mértékét. Minden egyes színjózan tökfilkó, menekülés helyett biccentett, és kezét csókolt a szundikáló neje-nek. Az kihasználva helyzeti előnyt, azonnal neki is esett a fejének. Ő ugyanis alkoholos terápiá helyett a mindennapok stresszét férje és egy ilyen bizonyíthatóan betolakodó idegen pupák elcsépelésével jelgette.

(Értük és helyettük)

id. Boér Péter Pál

## Kedves olvasóink!

**Időszakosan jelentkező kulturális, művészi rovatunkban térségünk alkotóit, íróit, költőit mutatjuk be. Lapszámunkban a Nagykágyán élő id. Boér Péter Pál prózáiról két novelláját és a székellyhídi Borczy Máté verseit olvashatják.**

## számvetés búsz év múlva

megnyúlt gatyád  
porcelán csészében fogsorod  
mit akartok cibáló vágyak  
testtelen lélektől ne várjatok csodát  
aszott nyúlványra a múlt erőnynek  
szemfedőnyi békét remél

ne bízz iffjúság reménye  
basztalan vágy csatangol benned  
a mindörökké hangja köszön a múltnak  
vad barsogások duzzanataként  
fonnyatag letté szelidülve

végü követelj időt magadnak  
ne káprázzon a pillanat  
megszűkül az értelem  
porrá érik az élvezet  
magad tolod a végtelen felé  
szárnyalhatasz basítva időt légteret  
vagy csúszómászóvá érlel a végzetet  
meglelve kátyúlétedet  
mindbiába süvítész könyörületért  
a homokóra délidőt jelez  
apró szemcsesúly mázsaként teher  
bevégeztetett

## Harmatsirató

bajnalban még rajtakaptam  
ott volt  
az első napsugár csodát bontott láttán  
mint kenőcs a löcsös szekéren  
mint ölelésben az érzésencia  
titkos üzemmódja a létnek  
rejtett energiaforrás  
villanyáram fénye  
tekintetsimogatás  
szélbecsavart mandula illat  
őszibarack hangulatiság  
egységét osztva percpillanattá  
egységé válva a pillanatban

## menekülés

a felszínen sziszeg és fúj a szél  
nyirokba burkolva önmagad  
mennyi lebetőség porlad odalenn  
tárgyvilágosan még most sem lebet  
nem tudok mellkast szorít a nemlét

biába vettem tejet csokit limonádét  
ehabolt a sebesség vízszint alá lopott  
testőrei az elmúlásnak fel-feljárnak  
emlékezetnek  
buszonbat év úszik a retinán rekedt idő  
megcsappan az időérzekeles  
a megfogalmazhatatlan fájdalom  
fokozatai tępnek  
mint ordas lelkiület lebelete csecsemőágy fölött

csak semmi érzelem csapjuk be magunkat  
az élet megy tovább mint fékezett vonat  
begynek iramodva kísért a téboly  
körmeimmel kikaparlak  
de hogy lebet rakni egybe  
a tegnapi szétspriccelt napsugarat  
a barmattá száradt pataközönt  
mit salétrommá nyelt a távollét

itt lenni és mégsem miként az Isten  
kutatlak mozdulatomban  
pedig fordítva ordítva kellene  
bajtásban keresni a fát  
a tűzifa gyümölcstelen

Borczy Máté

# A méhész nem bogaras ember

A munkaszeretet és a jó pályázat frigyre lép a székelyhídi Ovlachi család méhészetében

**Az eltelt években, évtizedekben egyre inkább népszerűvé vált az Érmelléken is a méhészkedés. Van, aki főfoglalkozásként űzi a „bogarászt”, míg mások jövedelemkiegészítést és egyben kikapcsolódást remélnek tőle.**

Annyit már rég megtanultam a méhek természetéről, hogy az erős testszag, akár csak a különböző mesterséges illatok irritálják, támadásra ösztönzik őket. Ennek tudatában alapos mosakodás után indultam el megtekinteni a székelyhídi Ovlachi család méhészetét. Minden elővigyázatosságom ellenére egy méhecske bebújt a nadrágomba. Úgy jártam, mint a mesebeli kiskakas gyémánt félkrajcárját elorozni szándékozó török császár, akaratlanul is tánra perdültem.

Ovlachiék városunk peremén laknak, domboldali kertjükből belátni a határt. Békességet sugárzó látványt nyújt az ősz, melankóliába tereli a lelket. Nem csoda, hogy a feleség, Hajnalka, megszerette maguk építette családi fészket, noha ő a zajos, zibongó városközpontban született. Férje, Dániel már legénykorában megvásárolta a telket, egybekelésük után kezdtek a házipítésbe. Takaros, szép kiállítás házuk mögött nyaranta gyümölcsfák termései kelletik magukat, szőlősük gondos gazdakézzel árukkodik. Igyekeznek mindent előteremteni a gazdaságban, amire a családnak szüksége van, disznókat nevelnek, tyúkok, libák tarkítják a hátsóudvart.

Délelőttre jelentkeztem be. Mivel a férj dolgozni van közös munkahelyükön, a helybéli villamossági műveknél, a gyere-

kek pedig iskolába mentek, így Hajnalka okít ki méhészetből. Lányukat, a nyolcadikos Báborka Fruzsint és a nála kisebb Sebestyén Dánielt saját autójával viszik a tanintézménybe, ami bő három kilométerre van tőlük.

## A viszonteladók fölözik le a hasznot

Dániel már legénykorában megismerkedett a méhészkedéssel, egyik volt kollégája, Bokor László „szagoltatta” bele a kaptárba. Mert aki egyszer beleszagol a virágporkatába, az olyan, mint a szírének babonája, egy életre magával ragadja az embert. Így járt ezzel Hajnalka is, amikor bő tíz évvel ezelőtt vásároltak két méhcsaládot. Azóta férje mellett ő is kiveszi a részét a kaptárok körüli munkából. Lassan-lassan növekedett az állomány, a mézből kapott pluszjövedelem még inkább lelkesítette őket. A mai világban a munkahelyek bármikor megszűnhetnek, egy ilyen eshetőségre gondolva is biztonságérzetet jelentenek a méhek – véli a háziasszony.

Sokáig nem is gondoltak arra, hogy pályázati úton próbáljanak fejleszteni, de látva, hogy több ismerősük is jelentős támo-



Az egerek ellen csapdával védik a méheket a gondos gazdák

már csak 8,5 lejt kaptak egy kilogramm nyalánkságért.

## Szabályozott termékminőség

Hajnalka szakismeretét tesztelendő, a leggyakoribb betegségekre is rákérdezek. A vizsga sikerült! Az atka a legkitartóbb, folyamatos elensége a méhésznek, ami ellen állandóan védekezniük kell. Tilos viszont pergetés és gyűjtés idején gyógyszeres kezelést alkalmazni. A füstölés is hatékony az atkák elleni küzdelemben.

A komoly méhészek tagjai a méhészek szövetségének, ahol nyilvántartásba veszik az állományt, minden kaptárra számozott beazonosító táblácska kerül. A méhész adataival, elérhetőség feltüntetésével, az állomány nagyságát megjelölő táblát kötelesek kihelyezni, amikor méhlegelőre szállítják a bogarakat. Az utaztatást engedélyeznie kell a méhészek szövetségének, valamint a szorgalmas kis „munkásoknak” naprakész egészségügyi könyvvel is kell rendelkezniük – ismerteti az ad-



A méhészeti eszközök tárolójában polcokon sorjáznak a lépkerekek

gatáshoz jutott, a jó példa ragadós lett. Ötven méhcsaláddal és egy disznóval érték el a szükséges pontszámot, vállalták, hogy kilencven családra növelik a méhállományt és kaptárokat vásárolnak. Már az első 1500 eurót is okosan használták fel, sorjáznak az új méhalkások, noha még a pályázati ciklus negyedik évében vannak, máris kilencven méhcsalád szorgoskodik Ovlachiék portáján. Hajnalka nagy segítségnek véli az öt éven keresztül folyósított 1500 eurót, ami szinte megduplázza fejlesztési lehetőségeiket. Legújabb szerzeményük egy szállítóeszköz, ami harminckét kaptár befogadására alkalmas.

Az idei év inkább gyengének, mint közepesen sikeresnek számít méhésztudományban, az állománytól alig nyolc mázsa mézet pergettek és száz kilogramm virágporkat gyűjtöttek be. Az akácméz kispiai ára 25 lej körül mozog kilogrammonként, de ők leginkább nagyban értékesítik, sajnos évről-évre kevesebbet. Két évvel ezelőtt 12 lejt fizetett a nagybani felvásárló, az idén

minisztrációs követelményeket vendéglátóm, aki segít a méz kristályosodására vonatkozó, igen elterjedt tévhitet is eloszlatni. Az akácméz kivételével természetes folyamat a kristályosodás, alig néhány nap alatt beindul ez a folyamat. Aki vegyes mézet akar vásárolni, az jól teszi, ha kristályosat vásárol, mert a tévhit ellenében az biztosan nem cukrozott kutyvalék. A cukorszirup folyékony, nem kristályosodik, ez elárulja a csalókat. Van olyan méhész, aki ismerve az említett vásárlói tévhitet, felmelegíti a mézet, hogy eltüntesse a kristályosodást. A gond az, hogy két nap múlva visszakristályosodik a méz, a hőkezelés káros hatásaként elveszíti jótékony hatóanyagainak javarészét.

A fiatalasszony olyan szenvedéllyel, szakértelemmel beszél kedvenc időtöltéséről, amit tovább fokoz a sikeres pályázat öröme, hogy kívülállóként az embernek méhészkedni lesz kedve. Meg tánra perdülni, akár egy török szultánnak.

D. Mészáros Elek

## Gólyák bálja, avagy szívatus diákmódra

**Idén későn, november 4-én tartották meg a Petőfi Sándor Elméleti Líceum hagyományos gólyabálját.**

Természetesen székelyhídi szokás szerint most is kicsit késve kezdődött a verseny, de kevesebb volt a csúszás, mint félóra. Mindjárt az elején a gólyák letették az ünnepélyes gólyaesküt, amely szellemes, humoros és megdöbbentő volt. Ezután „kisorsolták” a gólyapárokat, minden osztályból kettőt vagy legalább kettőt. Nyolc pár indult neki a nyolc fogós próbának. Ezek az ötletgazda végzős osztályok ábécésorrendjében következtek. Szóval lehetett pontosan tudni, kit miért lehet dicsérni vagy szidni. Az elején kicsit döcögösen indult minden, de aztán ment minden, mint a karikacsapás. Nekem a legjobban talán a XII. C által kitalált cirkuszi bemutató tetszett, nehéz lehetett összeszedni hozzá a megfelelő kellékeket. De megérte, mert rendkívül jól

szórakoztunk. A másik kedvencem a fiúk lányokhoz intézett szerelmes verse volt, természetesen kötöttségekkel. Mindenki kapott öt kötelezően felhasználandó, egyáltalán nem költői szót, de a srácok bebizonyították, hogy a líra áradásának nem lehet olyan könnyen gátat vetni, remekbeszabott versek születtek.

Persze mi, a diákjainkat előzetes tanácsokkal segítő kilencedikes osztályfőnökök sem maradhattunk ki a jóból, show-ból, tánc- és énektudásból kellett bemutatót tartanunk. Segítette kis csapatunkat Kozma Sándor igazgató is, határozottan emelve az est színvonalát.

A végére már csak a színpad letakarítása, a székek viszhordása, meg az „agapé” maradt. Nem éheztek meg nagyon a fiatalok. Este tíz után a strandon buli kezdődött. Ott voltam éjfélig, mint Hamupipóke a bálban. Meglepően jó volt a hangulat, örültem, hogy részese voltam.

Pap József



A nyertes gólyapár királyi díszben a kamera előtt

Kassai Kláudia Evodia



# Egyre magabiztosabbak a pályán

## A szurkolók mellett támogatók is segítik a székelyhídi Törekvés focistáit

Múlt havi lapszámunkból objektív okok miatt kimaradt a „szokásos” Törekvésről szóló írás, így nem kevesebb, mint hét forduló eseményeivel „tartozunk” kedves olvasóinknak.

A harmadik etappal zártuk a megyei ötödosztályú labdarúgó-bajnokság eddigi beszámolóit, akkor a Székelyhídi Törekvés az előkelő harmadik helyen állt. Azóta sok víz lefolyt a Dunán, a csapat továbbra is stabil, igaz volt néhány kisebb kiskiklás, ennek ellenére nem csalódhattak városunk labdarúgást szerető emberei. Hála Istennek szeretik a csapatot, ez végre látszott ebben a szezonban. Nem volt hazai meccsünk, ahol legalább száz szurkoló ne lett volna a lelátókon. Csak reménykedünk abban, hogy ez a csapat kiegyensúlyozott teljesítményének köszönhető, de mellette nagy sikernek örvend a tombolajátékunk is, melyre helyi vállalkozók ajánlottak fel kisebb-nagyobb díjakat. Itt külön figyelemreméltó az, hogy akiket megkerestünk, első szóra segítettek, senkitől nem kaptunk elutasítást! Ezúton is szeretnénk megköszönni, időrendben: a Székelyhídi Strand, Czentye Sárka, Oltean Péter, Rác Tibor, EKE 91, Költő Attila, Dudás Imre, Erdei Imre és Szilágyi Dorin felajánlásait, remélve és bízva abban, hogy a tavaszi szezonban is mellénk állnak és talán mások is csatlakoznak hozzájuk.

### Hullámmó eredmények

A csapat a negyedik fordulóban úgy kapott ki Fugyivásárhelyen 2-1-re a házigazdától, hogy egy játékrész előnyt adtak a hazaiak harmadik számú csapatának. A 2-0-s hazai vezetés után, a második játékrészben mindent bele adtunk, de ordítóbbnál ordítóbb helyzeteket hagytunk ki, így sajnos csak szépen sikerült, pedig legalább a döntetlenre mindenképp rászolgáltunk.

Elkeseredésre sem ok, sem idő nem volt, hazai pályán fogadtuk a tavaly remekelő, idén viszont bukácsoló Mezőtelegdi Foresta csapatát. A remek időjárás körülmények és a jó eredmények végre megmozgatták szurkolóinkat, közel kétszázan látogattak ki a találkozóra, abszolút nézőcsúcsot döntve. Ez nagyon jó hatással volt a csapatra, a nézőcsúcs mellett

gólrekord is született, hatszor találtunk az ellen kapujába – ebből Boros egymaga négyet szerzett –, ők pedig két gólt rúgtak. Így is rájuk nézve volt hízelgő a 6-2-es hazai győzelem.

A hatodik fordulóban a sorsolás szeszélyének és a páratlan létszámnak köszönhetően nem játszott a csapat, majd az addig pontot sem szerző Cserpatakhoz utaztunk. Talán az ellenfél „lenézése” miatt sikerült az eddigi legrosszabb meccset játszsanunk, szerencsére ez is elég volt a 3-0-s győzelemhez. Talán ez a mérkőzés lagymatag játéka is rányomta bélyegét a következő hazai találkozónkra. Pedig tudtuk, hogy nem lesz könnyű Papfalva ellen. Hozzánk hasonlóan nagyon jól kezdtek a szezont, majd kisebb hullámvölgybe kerültek. Ezt kellett volna nekünk kihasználni, sajnos utólag kiderült, nem sikerült. Az első játékrész után 1-0-ra vezettünk, és ziccerek sorát hagytuk ki. Semmi jel nem utalt arra, hogy az ellenfél egyáltalán a kapunkig eljusson. Ennek ellenére ők egy szemléletben más csapatot küldtek ki a második negyvenöt percre, és a szó szoros értelmében lefociztak bennünket. Szűk negyedóra alatt hármat rámolnak be Ármós kapujába, majd kicsit visszavéve az iramból még kettőt. Az 5-1-es győzelmük sajnos megérdemelt volt, csapatunk azóta sem talált magyarázatot a második félidei „semmittevésére”.

A fentiek tudatában nagyon keserű szájjal utaztunk az akkor listavezető Sonkolyoshoz. Tudtuk, hogy egy esetleges újabb vereség után, nagyon elszakadhatunk az élmezőnytől, nem beszélve a morális összeeséséről. Ennek tudatában teljesen oda tették magukat játékosaink, hatalmas küzdelemre készítve a hazaiakat. Szurkolói szempontból egy unalmas meccset láthatunk a nézők, viszont Gergely mester elégedett lehetett játékosai hozzáállásával. Az idegenbeli 0-0, főleg a listavezető pályáján mindenképp tekintélyt parancsoló.

### Az a bizonyos meccs a legendák epigonjaival

Elérkeztünk ahhoz a mérkőzéshez, amelyikkel minden csapat kicsit többet foglalkozik. Történt ugyanis a megyei labdarúgás életében egy és más. Köztudott, hogy az 1944-ben (első vidéki csapatként) a



A hölgyek körében is népszerű a Töri

magyarországi, illetve 1949-ben a romániai bajnokságot megnyerő Nagyváradi Bihar FC – a régi szép időkben Nagyváradi AC, azaz NAC – szégyenszemre különböző, főleg anyagi okok miatt megszűnt. Ez úgy tűnik kapóra jött néhány embernek, ugyanis megalakították az AS FC Bihar Legenda 1902 nevű csapatot. Színüket és szokásaikat felvéve, szombat délelőtt 11-kor játsják hazai meccsüket Biharpuszókiban! (Kérdezem én, ez melyik megyei csapatnak jó?) Számomra ez a csapat olyan távol van az egykori NAC-tól, mint az a bizonyos Makó Jeruzsálemtől. De a „jó menedzselés” lehet meghozza gyümölcsét (személy szerint erre kevés esélyt látok). Néhány megyei sajtóorgánumot sikerült maguk mellé állítaniuk, kis túlzással többet foglalkoznak velük, mint az egykori nagyokkal. Én ezt inkább – és lelkem rajta – „parasztkavításnak” látom, de hátha nem lesz igazam.

Lássuk azt a bizonyos mérkőzést. Amit vártam, sajnos azt is kaptam. Érkezett hozzáink egy nagyképu városi, „profi” csapat, fizikálisan jól felkészítve, játékban viszont annál kevesebbet mutatva. Persze nyertek 2-0-ra (a berettyószéplaki döntetlenjük mellett a legszorosabb győzelmüket szerelve), de nem igazán mutatták meg, hogy ők a „legendás” Bihar FC lábnyomába léphetnek. Miután végig keménykedtek a mérkőzést és hat sárga lapot gyűjtöt-

tek (mi pedig kettőt), volt pofájuk *Hai Biboru* Facebook-oldalukon megírni, hogy a székelyhídi csapat nem képviselt európai focistilust. „Megértik az ambíciót, de nem értik a durvaságot” – fogalmaznak. Még egyszer: a sárga lapok aránya 6-2 volt az ő „javukra” (kommentár nélkül)! Persze azt „elfelejtették” megírni, hogy amellet, hogy 2-0-ra nyertek, semmit nem mutattak, miközben mi egy büntető mellett számos, sajnos gólról nem váltott helyzetet alakítottunk ki, és érdemeltük ki szurkolóink elismerését. Ellenfelünkre visszatérve és ezzel ezt a történetet lezárva még csak ennyit: szinte biztos, hogy megnyerik az ötödik ligát, de ez nagyon kevés lesz egy osztállyal fentebb. Ezzel a hozzáállással már most felejtsek el a magasabb kategóriát, és a NAC nevét talán a szájukra se vegyék.

A lapzártáig utolsó, tizenegyedik fordulóban Berettyószéplakra utaztunk. Mi is, ők is számos hiányzóval érkezünk a találkozóra, mindkét csapat először játszott ebben az idényben az adott felállásban. Ennek tükrében is meglepően könnyedén nyertünk 4-0-ra, visszakapaszkodva magunkat a közvetlen élmezőnybe. Ez az eredmény morálisan nagyon kellett, kellő bizalmat adva az őszi utolsó két fordulóra, hazai pályán Barátka ellen, majd idegenben Hegyközszentmiklóson!

Juhász György

## Ifjúsági képzés albán módra

Három székelyhídi fiatal vett részt Albániában októbert 12–19. között a *Nemek megjelenítése a médiában* (*Genders Portrays through Media*) című Erasmus+ tréningen. A képzésre a házigazdákon kívül még Bulgáriából, Görögországból, Koszovóból, Olaszországból és Macedóniából érkeztek résztvevők. A hétnapos képzésen a nemek megjelenítése a médiában témakörrel foglalkoztak a fiatalok, egyéni és csoportmunkákban nonformális nevelési módszerek által. A Balkán-félszigeti országot ritkán választja úti célul bárki a Kárpát-medencéből, még ha az Adriai-tenger hullámai ugyanolyan gyönyörűek itt is, mint Horvátországban, Olaszországban vagy Montenegróban. Élmeny volt ott lenni azoknak, akik részt vehettek a tréningen, egy folyamatosan épülő országot ismerhettek meg. Kiváló szervezők, felkészült trénernek, nyitott barátságos fiatalok tették emlékezetessé és tartalmassá a képzést.

Ér hangja



Az albániai képzésen lapunkat, a Rádió Ért és az Ér Tv-t is bemutatták



Rádió Ér  
– a füledig ér!

**Nemek barca**  
– igenek békéje  
és csajos parti,  
pizsama nélkül,  
Zsírban sportolás,  
Digitális aratás, no  
meg Élünk-balunk  
a filmekért!

Rádió Ér – a szívedig ér!

[erhangja.ro/radio](http://erhangja.ro/radio)  
A Facebookon  
a Rádió Ér oldalon!  
Hallgass, ha jót akarsz!

# Az öreg pusztai farkas története

**Id. Bokor Zoltán, az íjászegyesület alapító tagja: az íjászat megszilárdítja a magyarságtudatot**

**Id. Bokor Zoltán:** kisfiú, férj, apa, nagypapa, történelemkedvelő autódidakta, íjász. Mint mindannyian rengeteg szerepet játszott el élete során, amikről kedvenc foteljében ülve szívesen mesélt nekem, én pedig hallgattam és úgy belefeledkeztem a történeteibe, mint rég nagyszüleim meséibe.

**– Már kisfiúként is érdeklődött az íjászat iránt?**

– Abban az időben minden korombeli fiút érdekelték az ilyen dolgok. Saját kezűleg íjat és nyilakat fabrikáltunk magunknak, amiket persze nem igazán tudtunk használni, de ez nem vette el egyikünk kedvét sem attól, hogy újra es újra nekilássunk. Egészen más világ volt akkor. A mai fiatalok, ha egy dokumentumfilm formájában láthatnák az akkori Székelyhidat, el sem hinnék, hogy ez az a város, amelyikben most élnek. Hatalmas nádasok borították sok most lakott területet, nem volt Ércsatorna, nem voltak gátak. Mikor tavasszal kiáradt az Ér, hatalmas területeket borított el a víz, míg télen kiváló korszolypályát biztosított a fiatalság számára. Az Ér volt a mi barangoló- és játszóterünk.

Az élővilág változatos és csodálatos volt, és az emberek is nagyon mások voltak. Zárkózottabbak, mégis nyílabbak. Nagybaráti körök volt mind a felnőtteknek, mind a gyerekeknek, szegényebbek voltak, mégis lélekben gazdagabbak. Tizenkét éves koromig – bár ez a mai gyerekek hihetetlenül fog hangzani – csupán két játékom volt: egy bádógautó és egy korcsolya, amit ketten kaptunk a bátyámmal. Mégis olyan színes gyerekkorom volt, hogy senkivel sem cserélném el.

**– Mikor kezdett el komolyabban foglalkozni az íjászattal?**

– A '90-es évek vége felé egy olyan társaság kezdett el szerveződni, akiket a történelem, a honfoglalás kori viseletek, fegyverek komolyan érdekeltek és foglalkoztattak, amelynek én és a két fiam is részesei voltunk. 2003-ban megalapítottuk a Pusztai Farkasok Hagyományörző Íjászegyesületet, melynek tagjai közt érmihályfalvi, nagyváradai és érszalacsi fiatalok is voltak. Ők a későbbiekben különváltva megalapították saját egyesületeiket, megőrizve a Pusztai Farkasok nevet, amihez egy saját, újonnan választott nevet is tolítottak. A székelyhídi egyesület 2006-ban lett hivatalosan bejegyezve, melynek jelenlegi elnöke Guba József (*a Phoenix karatésainak edzője – szerk. megj.*).

**– Hogyan választották ki a csapat nevet? Ennek mi a története?**

– A név választásánál a legfontosabb szempont az volt, hogy egy jól hangzó magyar név legyen, amit könnyű román nyelvre is lefordítani, ezáltal megkönnyítve az egyesület hivatalos bejegyzését. Visszagondolva igen találó nevet sikerült



A csapat élén ifj. Bokor Zoltán, mögötte az öreg farkas mosolyog

kiválasztanunk, hisz gyerekkoromban még itt is éltek farkasok. Emlékszem, Hamza bácsi, az akkori vadór lőtte ki az utolsó, amit az akkori vadásztársaság épületében állítottak ki.

**– Mivel foglalkozik a Pusztai Farkasok-íjászegyesület?**

– A mi csapatunk egy hagyományörző, honfoglalás kori hagyományokat felelevenítő íjászegyesület. A felszerelésünk legnagyobb részét saját kezűleg, régészeti leletek, leírások és rajzok alapján készítettük el. Rájöttünk, hogy a legkonkrétabb bizonyíték arra, ahogyan a honfoglalás kori viseletek, tárgyak és fegyverek kinéztek az, ha mi magunk készítjük el őket. Ezt tudományosan kísérleti régészetnek hívjuk.

Rengeteg íjászeseményen veszünk részt, amelyek közül a legismertebb talán az Ópusztaszeri Nyílzápor, amelyhez rengeteg élmény és emlék fűz minket. 2013-ban megalapították az Arany Nyílhegy-díjat, amely keretében minden évben három arany nyílhegyet adnak át az arra érdemeknek a rendezvény alkalmával. Büszkséggel tölt el, hogy a Pusztai Farkasok az alapítás évében kiérdemelték egyet. A szigetalmi harci bemutatóknak is rendszeres résztvevői vagyunk és mindenková szívesen megyünk, ahová hívnak és várnak bennünket.

A különböző íjászesemények mellett bemutatókat is tartunk. Tartottunk már íjászbemutatót ovisoknak, kis és középiskolásoknak, de Mongólia magyarországi nagyköveteinek is. Ilyenkor egy általam hagyományos történelemórának nevezett bemutatóban ismertetem meg a hallgatóságot az íjászattal, íjakkal, melynek végén mindenki kipróbálhatja céllövői képességeit.

**– Hány éves kortól érdemes elkezdni az íjászatot?**

– Én hat-hétéves kortól ajánlom a gyerekeknek az íjászatot, és azután majd a munkájukon és kintarásukon múlik, hogy mi-

lyen szintre emelik a tudásukat. Lányok, fiúk egyaránt jöhetnek, sőt bátorításként szeretném elmondani, hogy most is van két kislányunk, Kiss Virág-Csenge és Kiss Boglárka, akik fiatal koruk ellenére, már komoly díjakat nyertek, megyei bajnokok. A gyerekek heti rendszerességgel egy-két alkalommal edzenek másfél-két órát a hajdani Nyárikert területén a szabadban vagy az ott lévő pinchehelyiségben.

**– Ki a legidősebb „pusztai farkas”?**

– A tagok közül én vagyok a legidősebb, viccesen szoktam mondani, hogy ha a Jóisten is megsegít, jövő évben már hetvenkedek és ez a versenyeken is érdekes fordulatokat hoz néha. Ha helyesen határozák meg a korcsoportokat, én az úgynevezett senior master kategóriába szoktam kerülni, ami az 55 év fölötti korosztályt jelenti. Ebben a kategóriában már nem sokan versenyeznek, így általában dobogós helyet szerzek, de ha úgy adódik, azért a fiatalok közt sem vallok ám szégyent.



Edzés a Stubenberg-kastély pinceaalagútjában

**– Melyik volt a legemlékezetesebb pillanata az íjászegyesületben?**

– Rengeteg emlékezetes pillanatunk volt, nehéz közülük kiemelni egyet. Nagyon érdekes élmény volt, mikor 2012-ben találkoztunk és bemutatót tarthattunk Mongólia magyarországi nagyköveteinek, aki arról mesélt, hogy jelenleg épp filmet készítenek egy mongol stábbal Batu kán hordáról és azokról a helyekről, ahol a tatárjáráskor végigvonultak. Két nap múlva részt vettünk az Ópusztaszeri Nyílzáporon, ahol hatalmas meglepetésként ért minket, hogy az odaérkező mongóliai stáb az ott jelenlévő körülbelül 1600 íjászból, minket, a Pusztai Farkasokat választott ki és filmezett le: felszerelésünket, tárgyainkat, fegyvereinket. Hatalmas megtiszteltetés volt az is, mikor a makói néptáncsoport felkért minket az *Emese álma* táncjátékban való vendégszereplésre, melynek többszörösen eleget is tettünk.

**– Mit jelent önmek az íjászat?**

– A legegyszerűbb az lenne, ha egy szórákozás, kedvtelés lenne, de nekem az íjászat mindig valami sokkal komolyabbat jelentett. Szerintem nagyon fontos, hogy minél többet beszéljünk és foglalkozzunk a magyar történelemmel, az íjászat által is felelevenítve azt, így nagyban hozzá tudunk járulni a magyarságtudat megszilárdításában. Itt, ahol élünk, ez a magyarságtudat velünk születik, mégis a mai fiatalok lelkében ezt el kell ültetni és erősíteni kell, hogy ne szakadjanak el gyökereiktől.

Úgy gondolom, hogy mint minden sport, az íjászat is fegyelemre és egymás és önmaguk iránti tiszteletra tanít és nem utolsósorban, ha egy ilyen sportcsapatban vannak fiataljaink, a szülők is nyugodt szívvel engedhetik el őket, mert tudják, hogy jó helyre jönnek.

**– Az unokái továbbviszik-e az íjászat iránti szeretetet és elkötelezettséget?**

– A válaszom igen és nem egyaránt. Mind-egyiküknek van íjászfelszerelése és alkalmanként részt vesznek különböző íjászversenyeken és eseményeken, de az íjászkodással egyikük sem foglalkozik aktívan, jelenleg más sportágak iránt érdeklődnek.

**– Ha egy szóval vagy kifejezéssel jellemezhetné önmagát, mi lenne az?**

– Nagyfokú kreativitás és lustaság, sokszor az egyik a másik rovására megy.

Itt már a konyhában ülő dióbelet pucoló felesége is becsatlakozik a beszélgetésbe és büszkén mesél a helyi református templom udvarán készült vármaketról, melyet a férje saját kezűleg készített egy korabeli tervrajz alapján a reformáció ünnepére. Ékes bizonyítékul annak, hogy a kreativitás bizony sokkal erősebb, mint a felemlegetett lustaság.

V. B.

